

Arrest

nr. 246 090 van 14 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 januari 2019 meldt verzoeker zich aan bij de Belgische autoriteiten voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Dit verzoek wordt uiteindelijk pas op 20 mei 2019 geregistreerd. Op 10 oktober 2019 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek kennelijk ongegrond. Bij arrest van 21 februari 2020 met nummer 232 960 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 20 maart 2020 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.3. Op 4 mei 2020 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Voorkempen op 04.05.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [T.]

Voornaam: [M.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 04.05.2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten

Artikel 7. alinea 1. van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2. van de wet vereiste documenten.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden,

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor poging diefstal. (PV nummer AN.18.LA.003449/2020 van de politiezone van Voorkempen.)

De verdachte heeft zich niet aan de COVID 19 voorwaarden gehouden. Betrokkene wordt verdacht van het niet naleven van het samenscholingsverbod dat werd uitgevaardigd ter bestrijding van de verspreiding van het corona covid-19 virus (MB 24/03/20). Gelet op de medisch zeer gevaarlijke aard van dit virus getuigt een dergelijk gedrag van een absoluut misprijzen voor de maatregelen door de Belgische overheid uitgevaardigd ter vrijwaring van de Volksgezondheid. (PV n° AN.62..LA.003455/2020 en AN.62.LA.003456/2020 van de politie zone Voorkempen)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Doch in zijn dossier bij de dienst Vreemdelingenzaken is er sprake van een aangifte tot erkenning van een zoon. de genaamde [R.V.H.] met de Belgische nationaliteit, echter deze erkenning werd geweigerd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich

neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

X Artikel 74/14 §3, 3° de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor poging diefstal. (PV nummer AN.18.LA.003449/2020 van de politiezone van Voorkempen.)

De verdachte heeft zich niet aan de COVID 19 voorwaarden gehouden. Betrokkene wordt verdacht van het niet naleven van het samenscholingsverbod dat werd uitgevaardigd ter bestrijding van de verspreiding van het corona covid-19 virus (MB 24/03/20). Gelet op de medisch zeer gevaarlijke aard van dit virus getuigt een dergelijk gedrag van een absoluut misprijzen voor de maatregelen door de Belgische overheid uitgevaardigd ter vrijwaring van de Volksgezondheid. (PV n° AN.62..LA.003455/2020 en AN.62.LA.003456/2020 van de politie zone Voorkempen)

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.03.2020 dat hem betekend werd op 26.03.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van het hoorrecht en de rechten van verdediging als algemene beginselen van het Unierecht, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"EERSTE ONDERDEEL

1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennen van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Verzoeker had kunnen toelichten dat hij in België verblijft bij zijn vader, de heer [T.I.] geboren te [...] (Servië) op [...], hebbende de nationaliteit van Servië en zijn schoonmoeder, mevrouw [M.D.], geboren op [...] te [...] (Servië), hebbende de nationaliteit van Servië.

Zij zijn afkomstig uit [...] (Servië) en, net als verzoeker, Rom van origine. Na problemen in Servië, verlieten zij midden 2018 Servië en reisden zij door naar België. Zij verblijven hier sindsdien. Het volledige gezin is verblijvende te [...]. Dit is ook het adres van verzoeker (de bijlage 13quinquies van 20 maart 2020 werd naar dit adres aangetekend toegezonden).

Verzoeker had vervolgens kunnen toelichten dat hij een relatie heeft met een Belgische onderdane, mevrouw [K.V.H.], geboren op [...] te [...] (RR: [...]). Uit de relatie tussen verzoeker en zijn partner is een zoon geboren op 18 oktober 2019: [R.] (RR: [...]).

Beide partners woonden voorheen ook samen, zoals blijkt uit het administratief dossier. In een administratief verslag vreemdelingencontrole van 18 januari 2019 werd vermeld dat verzoeker verbleef te [...] met mevrouw [V.H.K.]. Er werd tevens genoteerd dat verzoeker zowel de Duitse als de Nederlandse taal machtig is.

Door verzoeker werd na de geboorte van zijn zoon een aangifte ingediend tot erkenning (op 17 januari 2020, na het bekomen van de vereiste documenten).

De erkenning zou zijn geweigerd op 4 maart 2020, waarover verzoeker onwetend was (dit blijkt in het administratief dossier: het dossier bevat een kopie van de genomen beslissing door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, doch geen bewijs van verzending). Door beide partners - zowel verzoeker als mevrouw [V.H.] - werden echter uitgebreide verklaringen afgelegd tijdens het onderzoek van de aangifte tot erkenning. Op 18 februari 2020 werden beide partners uitgebreid geïnterviewd, waarbij zij elks bevestigen dat verzoeker de vader is van [R.]. Beide partners geven ook duiding bij hun relatie, de zwangerschap, geboorte en rol van verzoeker als vader (stuk 3).

De gemachtigde houdt in de bestreden beslissing echter enkel rekening met het oordeel van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 4 maart 2020 ("deze erkenning werd geweigerd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen"). Verzoeker had dan ook zijn kant van het verhaal kunnen toelichten indien hij zou zijn gehoord over zowel zijn relatie met mevrouw [V.H.], de zwangerschap, geboorte en rol van verzoeker als vader. Zo wordt gesteld in de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand dat verzoeker zijn partner niet zou hebben begeleid en niet aanwezig was tijdens de geboorte, terwijl verzoeker uitgebreide verklaringen heeft afgelegd over het verloop van de zwangerschap en de geboorte die zeer onverwachts kwam (zie pagina 2 van zijn verklaring die hij heeft afgelegd op 18 februari 2020, stuk 3). Door mevrouw [V.H.] werden deze verklaringen bevestigd. Zij geeft bovendien aan dat verzoeker de vader is van [R.] en wat zijn rol is als vader. Dit bewijst het nut dat verzoeker zou

zijn gehoord over de erkenning van zijn minderjarige zoon alvorens de bestreden beslissing zou zijn genomen door verweerder.

De verzoekende partij had hun persoonlijke situatie dan ook kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging.

TWEEDE ONDERDEEL

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, wijst de verzoekende partij erop dat de gemachtigde in elk geval heeft nagelaten om met de persoonlijke situatie van verzoeker (zoals hierboven toegelicht) rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer). Overeenkomstig het Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5). Ook artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verplicht om bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen.

Er blijkt evenwel - gelet op de vermelde motieven in de bestreden beslissing - dat bij het nemen van de verwijderingsbeslissing op onzorgvuldige wijze rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker werd.

Verweerder had vooreerst dienen rekening te houden met de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn vader. Verzoeker verblijft in België verblijft bij zijn vader, de heer [T.I.], geboren te [...] (Servië) op [...], hebbende de nationaliteit van Servië en zijn schoonmoeder, mevrouw [M.D.], geboren op [...] te [...] (Servië), hebbende de nationaliteit van Servië. Zij zijn afkomstig uit [...] (Servië) en, net als verzoeker, Rom van origine. Na problemen in Servië, verlieten zij midden 2018 Servië en reisden zij door naar België. Zij verblijven hier sindsdien. Het volledige gezin is verblijvende te [...]. Dit is ook het adres van verzoeker (de bijlage 13quinquies van 20 maart 2020 werd naar dit adres aangetekend toegezonden).

Verweerder had vervolgens op een zorgvuldige wijze dienen rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezinsleven van verzoeker. Verweerder had dienen rekening te houden met het gegeven dat verzoeker een relatie heeft met een Belgische onderdane, mevrouw [K.V.H.], geboren op [...] te [...] (RR: [...]). Uit de relatie tussen verzoeker en zijn partner is een zoon geboren op 18 oktober 2019: [R.](RR: [...]). Beide partners woonden voorheen ook samen, zoals blijkt uit het administratief dossier. In een administratief verslag vreemdelingencontrole van 18 januari 2019 werd vermeld dat verzoeker verbleef te [...] met mevrouw [V.H.K.]. Er werd tevens genoteerd dat verzoeker zowel de Duitse als de Nederlandse taal machtig is.

Door verzoeker werd na de geboorte van zijn zoon een aangifte ingediend tot erkenning (op 17 januari 2020, na het bekomen van de vereiste documenten).

De erkenning zou zijn geweigerd op 4 maart 2020, waarover verzoeker onwetend was (dit blijkt in het administratief dossier: het dossier bevat een kopie van de genomen beslissing door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, doch geen bewijs van verzending). Door beide partners - zowel verzoeker als mevrouw [V.H.] - werden echter uitgebreide verklaringen afgelegd tijdens het onderzoek

van de aangifte tot erkenning. Op 18 februari 2020 werden beide partners uitgebreid geïnterviewd, waarbij zij elks bevestigen dat verzoeker de vader is van [R.]. Beide partners geven ook duiding bij hun relatie, de zwangerschap, geboorte en rol van verzoeker als vader (stuk 3). De gemachtigde houdt in de bestreden beslissing echter enkel rekening met het oordeel van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 4 maart 2020 ("deze erkenning werd geweigerd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen"). Verweerder is echter gehouden om een zorgvuldig feitenonderzoek te verrichten en had hierom rekening moeten houden met de verklaringen van zowel verzoeker als mevrouw [V.H.] over zowel zijn relatie met mevrouw [V.H.], de zwangerschap, geboorte en rol van verzoeker als vader. Zo wordt gesteld in de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand dat verzoeker zijn partner niet zou hebben begeleid en niet aanwezig was tijdens de geboorte, terwijl verzoeker uitgebreide verklaringen heeft afgelegd over het verloop van de zwangerschap en de geboorte die zeer onverwachts kwam (zie pagina 2 van zijn verklaring die hij heeft afgelegd op 18 februari 2020, stuk 3). Door mevrouw [V.H.] werden deze verklaringen bevestigd. Zij geeft bovendien aan dat verzoeker de vader is van [R.] en wat zijn rol is als vader.

In de betreden beslissing wordt hierom op een onzorgvuldige wijze rekening gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoeker. Door de bestreden beslissing wordt verzoeker immers gescheiden van zowel zijn zoon, vriendin als vader (zie hierboven).

Zijn zoon en vriendin (beide geboren in België en van Belgische nationaliteit) kunnen verzoeker niet volgen naar Servië. Artikel 20, lid 1, VWEU stelt het Unieburgerschap in en bepaalt dat "eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit", Unieburger is. Krachtens artikel 20, lid 2, onder a), VWEU genieten Unieburgers "het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven". Dit recht zou aan de moeder en de minderjarige worden ontnomen bij een verplichte verhuis naar Servië, een land waarmee zij geen binding hebben. Hiermee wordt geen rekening gehouden door verweerder.

De gemachtigde heeft hierom bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 20 VWEU, artikel 7 en 24 Handvest, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals artikel 3 IVRK en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. De verzoekende partij wijst er nog op dat, via de verplichting tot formele motivering, de gemachtigde in elk geval uitdrukkelijk dient te motiveren op welke wijze werd rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, zodat aan bovenvermelde verplichtingen werd voldaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat zulks niet het geval is. Meer nog, er blijkt op geen enkele manier dat de gemachtigde met zijn specifieke situatie heeft rekening gehouden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing de artikelen 62, §2 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij tevens opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

In casu wordt door de gemachtigde tevens toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

2. In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

In voormeld arrest beklemtoont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs

ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest *El Dridi*, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46).

In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: “Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest *Mahdi*, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest *El Dridi*, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn.

3. De bestreden beslissing bevat geen zorgvuldig oordeel van verweerder waaruit blijkt dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker “op heterdaad betrapt” werd “voor poging diefstal”. Verzoeker betwist dit ten stelligste.

In het administratief dossier bevinden geen gegevens die vaststellen dat verzoeker “op heterdaad” zou zijn betrapt op “diefstal”. Concrete gegevens over welke vaststellingen werden gemaakt - waaruit vervolgens kan worden afgeleid dat verzoeker “op heterdaad betrapt” werd “voor poging diefstal” - ontbreken manifest. Verzoeker betwist de feiten die hem ten laste worden gelegd dan ook ten stelligste.

Verzoeker benadrukt dat hij op 4 mei 2020 door Brecht reed op zoek naar oud ijzer, zonder intentie tot diefstal. Verzoeker werd op 8 mei 2020, na zijn vasthouding, bovendien zonder enige voorwaarde vrijgelaten door de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen. Verzoeker werd nadien ook effectief in vrijheid gesteld.

Verzoeker was op 4 mei 2020 steeds alleen. Het is dan ook uiterst zorgvuldig dat de gemachtigde stelt dat verzoeker zich niet zou hebben gehouden aan “het samenscholingsverbod”. Op geen enkel moment is de volksgezondheid in het gevaar gekomen.

Het oordeel van de gemachtigde gaat hierom uit van een onzorgvuldig feitenonderzoek.

Nochtans komt het aan de verwerende partij toe, die toepassing wenst te maken van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet om duidelijk aan te geven, na een zorgvuldig, individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (conform de rechtspraak van het Hof van Justitie). Essentiële elementen, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, worden niet overwogen door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing, waarbij een bevel wordt opgelegd om het grondgebied te verlaten.

Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Dit is in casu niet het geval.

4. Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 7 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Hieraan werd in casu, gelet op bovenvermelde redenen, niet voldaan.”

2.3. Verweerder beantwoordt de beide middelen in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing onder meer gemotiveerd is op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

[...]

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de feitelijke en juridische motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor alvast voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoekende partij die motieven inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker is een vreemdeling die niet toegelaten noch gemachtigd is om te verblijven in het Rijk. Dit gegeven wordt op zich niet betwist door de verzoekende partij.

Waar verzoekende partij zich richt op de beoordeling dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde, dient opgemerkt dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar drie afzonderlijke processen-verbaal, waarvan één voor een poging tot diefstal en twee voor het niet naleven van de veiligheidsmaatregelen die werden genomen in het kader van de bestrijding van de verspreiding van het COVID-19 virus.

Uit het aanhoudingsmandaat blijkt verder dat: “Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van in verdenking gestelde, gelet dat betrokkene bij herhaling wordt opgemerkt wanneer hij zich wederrechtelijk toegang heeft verschaft tot privéterrein en ook de loods op deze terreinen betreedt. Wanneer betrokkene hierop wordt aangesproken stelt hij zich agressief op. Betrokkene verplaatst zich met een voertuig met valse nummerplaten (en dat bovendien niet verzekerd is) en waarmee hij kriskras door de zone beweegt (vaststellingen anpr camera’s) waarvoor hij geen geloofwaardige uitleg kan geven (...).

Daargelaten of verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een samenscholingsverbod, blijkt dat het minstens een niet-essentiële verplaatsing betreft en dat ook de poging tot diefstal voldoende is om een gevaar voor de openbare orde te weerhouden in hoofde van de verzoekende partij. Minstens is zulks niet kennelijk onredelijk. In casu blijkt dus niet dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door te oordelen dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schenden.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van het hoorecht, dient gerepliceerd dat verzoeker verhoord werd door de politiediensten op 04.05.2020 en dat hoe dan ook een schending van het hoorrecht maar aan de orde zijn voor zover er elementen worden aangereikt die een invloed kunnen hebben op de uitkomst van de bestreden beslissing, hetgeen in casu geenszins het geval is.

In dat opzicht kan worden verwezen naar volgende rechtspraak:

□ RvV nr. 204.262 van 29 juni 2018

De Raad merkt op dat het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing kan leiden indien hij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen, dan wel een minder nadelige beslissing te nemen

Verzoeker stelt dat hij had kunnen aangeven dat hij wel degelijk de vader is van een Belgische zoon en dat hij een afhankelijkheidsband heeft met zijn vader. Dienaangaande dient opgemerkt dat verzoeker deze bijzondere band van afhankelijkheid met zijn vader niet aantoonde en dat hoe dan ook niet blijkt dat

zijn vader hier wettig op het grondgebied verblijft. Wat de aangehaalde relatie en beweerd vaderschap van een Belgisch kind betreft, werd eveneens gemotiveerd in de bestreden beslissing:

[...]

Het vermeend vaderschap werd reeds beoordeeld door het Bestuur en er werd geoordeeld dat er sprake is van een schijnerkenning.

Er is geen enkele reden waarom de verwerende partij zich niet zou mogen steunen op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en het advies van de procureur des Konings hebben geen bindende kracht, maar het staat het bestuur uiteraard wel degelijk vrij om zich daar bij aan te sluiten, en dit is in casu gebeurd. En dit geldt des te meer nu de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand vermoed wordt wettig te zijn op grond van het beginsel van "le privilège du préalable".

Verzoeker toont alvast niet aan dat hij een gezinsleven heeft met zijn beweerde partner en beweerde zoon waarvan dus niet blijkt dat verzoeker de vader is.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen beginselen worden niet geschonden."

2.4.1. Het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In het voorliggende geval voert verzoeker de schending van de hoorplicht aan ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is bijgevolg van toepassing op de voorliggende zaak.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht evenwel pas tot nietigverklaring van het na

afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, Frankrijk/Commissie, § 31; 5 oktober 2000, C-288/96, Duitsland/Commissie, § 101; 1 oktober 2009, C-141/08 P, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, § 94; en 6 september 2012, C-96/11 P, Storck/BHIM, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid vast te stellen, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in haar geval specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

2.4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4.3. Verzoeker geeft met zijn uiteenzetting aan dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet is gehoord. Hij stelt dat hij, indien hij was gehoord, had kunnen toelichten dat hij in België verblijft bij zijn vader en stiefmoeder, dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw en dat uit deze relatie in oktober 2019 zijn zoon is geboren. Hij geeft aan dat hij tijdens het horen wel degelijk nog elementen had kunnen aanreiken die volgens hem het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven aantonen. In het verlengde hiervan stelt hij dat zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn gezins- of familieleven, niet op zorgvuldige wijze in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker *“werd gehoord door de politie van Voorkempen op 04.05.2020 en [dat er] in deze beslissing rekening [werd] gehouden met zijn verklaringen”*. Tevens wordt gemotiveerd dat verzoeker *“verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben”*. Echter vindt dit alles geen steun in de stukken van het administratief dossier zoals dit werd neergelegd bij de Raad. Hierin zijn geen stukken opgenomen omtrent een horen van verzoeker op 4 mei 2020. Het in de bestreden beslissing gestelde als zou verzoeker op deze datum hebben verklaard dat hij in België geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft, vindt bijgevolg evenmin enige grondslag in het administratief dossier zoals dit de Raad ter beschikking werd gesteld. De Raad kan dus enkel vaststellen dat op basis van de voorliggende stukken niet blijkt dat verzoeker daadwerkelijk is gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in deze beslissing. In zijn nota houdt verweerder weliswaar vol als zou verzoeker zijn gehoord door de politie op 4 mei 2020, maar hij brengt andermaal geen verslag van dit hoorrecht naar voor, niettegenstaande verzoeker met zijn uiteenzetting van het middel toch duidelijk had aangegeven dat hij betwist te zijn gehoord.

In de bestreden beslissing is er wel nog ingegaan op verzoekers aanvraag tot erkenning van een minderjarig kind die werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, maar er wordt geenszins gemotiveerd over verzoekers voorgehouden relatie met zijn partner of zijn voorgehouden gezinsleven met zijn vader en stiefmoeder. Er moet worden aangenomen dat verweerder heeft afgezien van een actuele beoordeling hieromtrent, op basis van een vermeende verklaring van verzoeker dat hij in dit land geen gezinsleven heeft. Zoals reeds werd vastgesteld, ligt evenwel geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat verzoeker een dergelijke verklaring zou hebben afgelegd.

Het kan niet worden uitgesloten dat verklaringen over een mogelijk gezins- of familieleven in België het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden. Het komt in deze situatie aan verweerder toe om zich voorafgaand aan het nemen van de verwijderingsmaatregel, op basis van de afgelegde verklaringen en eventuele hierbij voorgelegde bewijselementen, uit te spreken over het al dan niet bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven. De beoordeling hieromtrent in de nota met opmerkingen is a posteriori en kan het gebrek aan onderzoek en beoordeling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet rechtzetten.

Op basis van de gegevens zoals deze voorliggen bij de Raad kan de aangevoerde miskenning van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

2.4.4. Verzoeker betwist nog de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, vaststelling die er mede toe heeft geleid dat hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en dat hij niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek krijgt toegekend. Dit gevaar voor de openbare orde vormt trouwens ook een belangrijke overweging in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar, die gepaard gaat met de bestreden beslissing. Verzoeker betwist dat hij op heterdaad is betrapt op poging tot diefstal en dat hij het samenscholingsverbod dat werd uitgevaardigd ter bestrijding van het covid-19-virus niet naleefde. Hij stelt dat hij op 4 mei 2020 rondreed op zoek naar oud ijzer, zonder intentie tot diefstal, en hij alleen op stap was.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar drie processen-verbaal. Een proces-verbaal (AN.18.LA.003449/2020) van de politiezone van Voorkempen dat zou handelen over een betrapping op heterdaad op poging tot diefstal en twee processen-verbaal (AN.62..LA.003455/2020 en AN.62.LA.003456/2020) van de politie zone Voorkempen die zouden handelen over het overtreden van de maatregelen ter bestrijding van het covid-19-virus.

Een en ander vindt evenwel geen, minstens onvoldoende, steun in de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt weliswaar dat de politie op 4 mei 2020 meerdere opzoeking heeft gedaan, bijvoorbeeld een opzoeking aan de hand van de vingerafdrukken, in het kader van een *“gewone diefstal”*, maar nergens in de stukken wordt gewezen op een betrapping op heterdaad voor poging tot diefstal of op een overtreding van het samenscholingsverbod zoals dit gold in de strijd tegen het covid-19-virus. In deze omstandigheden kan de Raad niet vaststellen dat verweerder op basis van een correcte en zorgvuldige feitenvinding is gekomen tot zijn vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

2.4.5. De middelen zijn, in de aangegeven mate, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de middelen dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS